

Stretli sme sa s ním 7. novembra 2014 pri príležitosti vystúpenia súboru Listování v piešťanskej knižnici. Spolu s hereckým kolegom Tomášom Drápelom prišli zaujímavým spôsobom scénického čítania predstaviť slovenskému publiku tvorbu českých autorov. O tom, ako si Slováci a Česi jazykovo čoraz menej rozumejú, ale aj o projekte Listování a jeho vzťahu k literatúre nám ochotne porozprával v nasledujúcom rozhovore.

Dnes ste hrali v Piešťanoch rozprávku o Princovi Čekankovi. Prečo ste si vybrali práve toto dielo na dramatisáciu a podľa čoho vyberáte rozprávky, ktoré zahráte detskému publiku?

To je pre mňa celkom zložitá otázka, lebo túto rozprávku sme vybrali veľmi dávno a hráme ju už celkom dlho. Vtedy sa nám zapáčila najmä preto, ako sa v nej Patrik Ouředník hrá so slovami, je tam veľmi veľa slovných hračiek a zaujal nás aj samotný príbeh, ktorý je v podstate veľmi podivný, ale deti naň vždy dobre reagujú.

Knihy vyberáme najmä podľa aktuálnosti. Najmä také, ktoré teraz vychádzajú a podľa toho, ktoré nás zaujmú. Tiež podľa ponuky nakladateľstva, či je možnosť, aby s nami nejaký konkrétny autor jazdil po predstaveniach a či je ochotný spolupracovať, je to ďalšie kritérium.

Toto predstavenie ste u nás hrali v rámci projektu, ktorý naša knižnica organizuje pod názvom Keď čítanie je čtení a ten má za úlohu sprostredkovať slovenským deťom češtinu, priblížiť im ju, aby sa nestala cudzím jazykom, ktorému už dnešné deti nerozumejú. Ako sú na tom české deti so slovenčinou?

Naše deti už vôbec nerozumejú slovenčine. Na Slovensku stále bežia české programy v televízii, čítajú sa asi aj české knižky a u nás sa nejako začalo všetko slovenské prekladať. Pre tých, ktoré majú dnes 10-12 rokov, je to úplne neznámy jazyk. Bohužiaľ.

Mali ste pocit, že slovenské deti nemali problémy rozumieť vášmu predstaveniu, ktoré sa odohrávalo v češtine?

Určite rozumeli takmer všetkému, možno sa našlo nejaké slovíčko, ktoré im nebolo jasné, ale nemyslím, že by sa našla najmenšia komplikácia s porozumením.

V repertoári máte aj predstavenia pre dospelých. Pre ktoré publikum sa vám hrá lepšie? Vedú deti alebo dospelí?

Ako kedy. Máme predstavenia pre všetky vekové kategórie. Od najmenších, cez starších, gymnazistov až po dospelých. Ktoré publikum je najlepšie je veľmi ťažké povedať. Vždy to má svoje pre a proti.

Ste členom súboru Listování. Môžete nám o ňom povedať viac? Ako by ste projekt scénických čítaní priblížili tým, ktorí ho nepoznajú?

Projekt Listování som spolu s Lukášom Hejlíkom zakladal v Českých Budějoviciach pred 11 rokmi. Vtedy sme čítali knižky a zároveň hrali divadlo. Aby sme to nejako spojili dohromady, vytvorili sme tento zvláštny tvar, ktorému síce hovoríme scénické čítanie, čo však nie je najlepší názov, ale inak sa to pomenovať asi nedá. Až vtedy, keď nás ľudia vidia naživo, tak pochopia, čo všetko sa dá

s knižkou robiť.

Aký je váš osobný vzťah k literatúre? Máte popri pracovnej vytáženosti čas na čítanie?

No...Nemám (smiech). Cez prázdniny som prečítal dve knihy, ktoré sa vôbec netýkali Listovani, z čoho som mal veľkú radosť. Ale inak čítam všetko bohužiaľ už len kvôli Listovani.